

УДК 821.111.09-3:316.77
DOI <https://doi.org/10.26661/2414-9594-2025-2-21>

ГІБРИДНА ІДЕНТИЧНІСТЬ КЕТРІН МЕНСФІЛД У КОНТЕКСТІ МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ

Юферева О. В.

*доктор філологічних наук, професор,
професор кафедри філології та перекладу
Київський національний університет технологій та дизайну
вул. Мала Шияновська (Немировича-Данченка), 2, Київ, Україна
orcid.org/0000-0003-4700-8002
elena.yufereva@gmail.com*

Ключові слова: *Кетрін Менсфілд, міжкультурна комунікація, гібридна ідентичність, третій простір, модернізм, культурна пам'ять.*

Статтю присвячено осмисленню гібридної ідентичності видатної модерністки Кетрін Менсфілд крізь призму теорії міжкультурної комунікації. Актуальність дослідження зумовлена необхідністю системного аналізу творчості письменниці, яка в українському дискурсі традиційно розглядається переважно в контексті англійського модернізму. Письменниця народилася в колоніальній Новій Зеландії, але творчо формується у європейському середовищі. Мета роботи полягає у виявленні характеру впливу межового досвіду, що став ключовим джерелом її стильових інновацій та наративної оптики. У дослідженні застосовано комплексну методологію, що передбачає порівняльний та біографічно-культурний аналіз, а також інтерпретаційний потенціал ключових теоретичних моделей (М. Беннетт, Х. Бгабга). Це дає змогу простежити, як культурна багатшаровість, емоційна дистанція та постійна мобільність формують фрагментовану, імпресіоністичну структуру її прози.

У статті розглянуто новозеландські та британські оповідання Менсфілд як форми міжкультурної медіації: ранні тексти функціонують як реконструкція внутрішньої географії пам'яті та ностальгійний погляд на батьківщину, тоді як пізніші – як критичне осмислення класових ритуалів і недосконалості соціальних кодів європейського суспільства. Особлива увага приділяється феноменам умовчання та фрагментованої емоційності, які глибинно виражають неможливість персонажів знайти спільний, стабільний культурний код.

Аналіз таких репрезентативних текстів, як *The Garden Party*, *Bliss* та *Miss Brill*, засвідчує, що знамениті психологічні епіфанії героїв виникають саме на межі культурних режимів сприйняття та конфлікту різних ідентичностей. Обґрунтовується теза, що в центрі її художньої оптики є рух, перехідність і культурна подвоєність, які утворюють її індивідуальну художню манеру. Зроблено висновок, що Менсфілд є не просто модерністкою, а передвісницею пізніших постколоніальних і транскультурних авторів. Її творчість пропонує актуальну модель суб'єкта, здатного до співіснування в кількох культурних просторах, що робить її особливо значущою в умовах сучасної глобальної мобільності та пошуку нової ідентичності.

KATHERINE MANSFIELD'S HYBRID IDENTITY IN THE CONTEXT OF INTERCULTURAL COMMUNICATION

Yufereva O. V.

*Doctor of Philological Sciences, Professor,
Professor at the Department Philology and Translation
Kyiv National University of Technologies and Design
Mala Shyianovska (Nemyrovycha-Danchenka) str., 2, Kyiv, Ukraine
orcid.org/0000-0003-4700-8002
elena.yufereva@gmail.com*

Key words: *Katherine Mansfield, intercultural communication, hybrid identity, third space, modernism, cultural memory.*

The article offers a comprehensive analysis of the phenomenon of hybrid identity in the prose of the distinguished modernist Katherine Mansfield, examining it through the lens of intercultural communication theory. The relevance of the study stems from the need for a systematic analysis of the writer's work, which is traditionally regarded in Ukrainian discourse primarily within the context of English Modernism. She was born in colonial New Zealand but shaped by European environments. The primary objective is to explore how her life experiences in the intermediate cultural space, that is the core source of her stylistic innovations and narrative perspective.

The research employs a complex methodology that includes comparative and biographical-cultural analysis, as well as the interpretive potential of key theoretical models (M. Bennett, H. Bhabha). This approach enables the study to examine how cultural multiplicity, emotional distance, and constant mobility influence the fragmented, impressionistic structure of her prose.

The article examines Mansfield's New Zealand and British short stories as forms of intercultural mediation: the early texts function as a reconstruction of the inner geography of memory and a nostalgic view of her homeland, while the later ones serve as a critical reflection on class rituals and the inadequacy of social codes in European society. Special attention is paid to the phenomena of silence and fragmented emotionality, which profoundly express the characters' inability to find a shared, stable cultural code in the modern world.

An analysis of representative texts such as "The Garden Party", "Bliss", and "Miss Brill" confirms that the heroes' famous psychological epiphanies emerge precisely at the boundary of cultural perception regimes and the conflict of differing identities. The thesis substantiates that the focus of her artistic optics is movement, transitionality, and cultural duality, which shape her individual artistic manner. The conclusion is drawn that Mansfield is not merely a modernist but a precursor to later postcolonial and transcultural authors. Her work offers a timely model of a subject capable of coexisting across multiple cultural spaces, making it particularly significant in the context of contemporary global mobility and the search for new identity.

Постановка проблеми. Ім'я Кетрін Менсфілд в українському літературознавчому дискурсі трапляється нечасто, зазвичай у переліку ключових постатей раннього модернізму, але без глибшого аналітичного прочитання. Водночас навіть побіжні згадки демонструють певну суперечність, адже її творчість не вписується в означення «європейський модернізм». Менсфілд народилася в колоніальній Новій Зеландії, однак її становлення як письменниці відбувалося у британському культурному середовищі. Саме ця «розірваність» між периферією і центром, між колонією і метропо-

лією, між імперським і власним досвідом, сформувала її унікальну оптику: нервову чутливість, перехідність, культурну подвоєність. У сучасній гуманітаристиці подібні явища описують поняттями гібридної ідентичності та культурної транзитності, а інструменти міжкультурної комунікації сприяють розумінню того, як саме цей досвід структурує її тексти.

У дослідницькому полі останніх десятиліть помітно зростає увага до письменників, чия творчість формувалася в умовах культурної мобільності та переходів між різними соціаль-

ними контекстами. Кетрін Менсфілд є одним із найяскравіших прикладів такої біографічної та творчої динаміки: життя між Новою Зеландією, Британією та європейськими художніми просторами створило складну систему досвіду, який вплинув на її художню манеру. Застосування концепцій міжкультурної комунікації відкриває можливість точніше окреслити, як культурна «двоїстість» формує поетику, способи нарації, тематичну й образну своєрідність прози авторки.

Отже, зростання інтересу до тем ідентичності, культурної пам'яті, досвіду переходу актуалізує потребу повернутися до творчості письменниці з новою інтерпретативною позицією, здатною врахувати складність біографічного й культурного контексту. У цьому сенсі дослідження прози Менсфілд у світлі міжкультурної комунікації є не лише сучасним, а й концептуально необхідним. Метою статті є виявлення способів впливу транскультурного досвіду на вибір наративних стратегій, формування образів, а також осмислення прози письменниці як моделі складного культурного діалогу. Основним завданням дослідження є аналіз культурних маркерів гібридної ідентичності на наративних та образних рівнях художнього тексту. Характер матеріалу зумовлює міждисциплінарність методологічного підходу, що поєднує: модель розвитку міжкультурної чутливості М. Беннетта, постколоніальні студії Х. Бгабги, порівняльний літературознавчий аналіз, орієнтований на співвідношення простору, пам'яті та ідентичності, а також елементи культурної антропології (розуміння гібридності як стратегії культурного існування).

Виклад основного матеріалу дослідження. Осмислення творчого доробку К. Менсфілд пережило декілька хвиль. Перша хвиля критики була зосереджена на жанрово-стилістичних особливостях письма, визнаючи його роль у розвитку нового типу короткого оповідання. Зокрема, В. О'Салліван, автор впливової праці про коротке оповідання, виділяв її техніку як мистецтво «миттєвого погляду» [O'Sullivan, 1974]. Після «постколоніального повороту» у літературознавстві акцент змістився на аналіз позиції Менсфілд як «інсайдера-аутсайдера» у британському каноні. Низка дослідників звертають увагу на її емігрантський досвід уже не як суто біографічний факт, а структурну особливість її творчості. Наприклад, Ж. Вілсон акцентує подвійність її статусу: з одного боку, Менсфілд постає як колоніальний автор поза метрополією, з іншого – як модерністка, що свідомо працює на межі літературних центрів і периферій [Wilson, 2015], та вказує, що її проблематична самовизначеність як «маленької колоніалки» стала плідним джерелом її унікального літературного модернізму. Цей межовий стан

(in-betweenness) дестабілізував бінарні опозиції «свій / чужий» у британській прозі.

Кр. Стед цитує щоденниковий запис, зроблений письменницею у 1919 р., підтверджуючи її відчуття просторової маргіальності в Лондоні: She was an outsider, treated as “the little Colonial walking in the London garden patch – allowed to look, perhaps, but not to linger” [Mansfield, 1928, с. 108]. Ця цитата стала емблематичною для розуміння того, як Менсфілд використовувала свою відстороненість для критики заблокованої комунікації та класової ієрархії у серці імперії. Її проза, на думку дослідників, була сповнена «аскетичної гостроти», яка давала їй можливість бачити лицемірство канону з «болючої дистанції» [Stead, 1977]. Сучасні науковці (С. Гаркін [Harkin, 2018], Н. Перман [Perman, 2024]) активно використовують геокритичні інструменти, аналізуючи проблематику «дому» (Home), «приналежності» (Belonging) та «поселенського колоніалізму» (Settler Colonialism).

К. Менсфілд народилася у Веллінгтоні наприкінці колоніального XIX ст. Уже в п'ятнадцять років вона залишила Нову Зеландію і переїхала до Лондона в пошуку літературного визнання, але ніколи не була повністю прийнята ним як «своя». Вона завжди перебувала «між»: між домом і вигнанням, між колонією та метрополією, між дитячою пам'яттю та дорослою культурою Британії, між особистою внутрішньою свободою та жорсткими соціальними кодами. Її прозу не можна пояснити без огляду на те, що теоретики міжкультурної комунікації називають досвідом гібридної культурної свідомості. У цьому контексті літературний текст стає не просто естетичним феноменом, а формою міжкультурного діалогу, який авторка веде власною мовою та власною інтонацією. Вона існує, за словами В. О'Саллівана, «в режимі культурної тимчасовості», як спостерігачка, присутня, але не інтегрована, водночас учасниця та маргіальна фігура. Саме ця подвійність створює тло для її модерністської естетики та надає її прозі мультифокальності, що була недоступна багатьом її британським сучасникам. Цей геокритичний конфлікт проявляється в постійній напрузі між ідеалізованим sense of place Нової Зеландії (світ дитинства та чистоти) та дисфункційним міським простором Англії.

У термінах міжкультурної комунікації Менсфілд є носієм гібридної ідентичності, тобто людиною, для якої приналежність до кількох культур є не вибором, а заданістю. Модель розвитку міжкультурної чутливості М. Беннетта [Bennett, 1986] особливо точно описує її ситуацію: письменниця проходить шлях від наївного «поділу» культур до їх інтеграції у власній свідомості. Вона не заперечує жодної з них, не зводить одну до одної, не

намагається пояснити Нову Зеландію британськими категоріями, а британськість – новозеландськими. Її письмо зберігає культурну дистанцію, і ця дистанція стає її стилем.

Оповідання *Prelude, At the Bay* і *The Doll's House*, написані вже після еміграції, функціонують як емоційна топографія Нової Зеландії. Простір узбережжя, що тоне в ранковому тумані, запах моря, голоси дітей – усе це постає не стільки як реалістичний пейзаж, скільки як внутрішня географія пам'яті. Теоретики міжкультурної комунікації окреслюють подібні випадки як прояви культурних рамок пам'яті – механізмів, через які людина відтворює віддалену чи витіснену батьківщину. Туман, яким відкривається *At the Bay* (the whole of Crescent Bay was hidden under a white sea-mist [Mansfield, 1924]), має виразну семантичну подвійність: він приховує берегову лінію, подібно до того, як дистанція розмиває риси домівки; водночас він підготував ґрунт для її повернення – так, як поступово промальовується спогад. У цьому контексті новозеландський простір перетворюється на канал міжкультурної комунікації між авторкою та її минулим, на спосіб утримати зв'язок з утраченим світом.

Характерно, що навіть найбільш зорові образи в її текстах побудовані не на спостереженні, а на пригадуванні. Опис на кшталт: *The breeze of morning lifted in the bush and the smell of leaves and wet black earth mingled with the sharp smell of the sea. Myriads of birds were singing. A goldfinch flew over the shepherd's head and, perching on the tiptop of a spray, it turned to the sun, ruffling its small breast feathers* [Mansfield, 1924] – створює ефект двоїстої оптики – присутності, що співіснує з віддаленістю. Природа тут не констатується, а повертається, немов виринає з глибин пам'яті. Світанок в *At the Bay* набуває значення метафори реконструйованої ідентичності: у ньому прокидається не лише ранок, а й та частина себе, яку Менсфілд зберігала, попри географічний і культурний розрив. Імовірно, її Нова Зеландія постає не стільки країною, скільки настроєм, внутрішнім простором, що продовжує існувати незалежно від фізичної відстані.

Можна зробити попередній висновок, що новозеландські тексти Менсфілд є не реконструкцією дитинства, а радше формою культурної медіації. Г. Бгабга досліджує, як східна та європейська культури змішуються, створюючи новий «третій» простір. У цьому просторі він бачить гібридну ідентичність, головною рисою якої є мімікрія – своєрідне жартівливе чи іронічне протистояння між владою (домінуванням) і залежністю (підпорядкуванням). Бгабга пояснює, що ця імітація є неповною і невизначеною: суб'єкт стає «майже таким самим, але не зовсім» [Bhabha, 1994, с. 86]. Отже, письменниця

дозволяє собі відтворити країну, яку пам'ятає, але робить це вже як людина, сформована Європою, що створює ситуацію, яку визначають як «третій простір»: не колонія, не метрополія, а територія між ними. Це не географія, а спосіб мислити територію як вібрацію досвіду. Саме тому світ її новел є одночасно близьким і далеким, реальним і примарним, теплим і холодним.

Британські тексти Менсфілд – *A Cup of Tea*, *Bliss*, *The Garden Party* – пропонують іншу форму міжкультурної комунікації: уже не між країнами, а між культурами класу. Її сприйняття англійського середнього й вищого класу позначене дистанційністю: вона ніби добре знає цей світ, але не поділяє його цінностей. Саме тому соціальні ритуали в її текстах є оголеними через підсвічування їх театралізованості. Персонажі Менсфілд спілкуються «за правилами», як люди, що живуть у різних символічних системах, навіть якщо вони говорять тією самою мовою, і ця «ритуальна мова» стає об'єктом її іронії.

Лора з *The Garden Party* є уособленням культурного пограниччя. Вона одночасно належить до свого класу й внутрішньо відсторонюється від нього; природна чутливість вступає у конфлікт із соціальними нормами родини Шеріданів. У цьому сенсі Лора постає своєрідною мікро моделлю тієї роздвоєності, яку сама Менсфілд переживала між колоніальною Новою Зеландією та британським світоглядом. Її мовчання є симптомом неможливості знайти спільний код із середовищем. У термінах міжкультурної комунікації це конфлікт двох несумісних систем смислів: мови почуттів із мовою соціального автоматизму. Німота Лори не просто означає дистанцію: вона фіксує момент, коли культурна приналежність більше не збігається з внутрішнім переконанням.

Це роздвоєння загострюється вже на рівні сюжету. Родина готує розкішну садову вечірку, де кожна деталь, від лілій до музики, є частиною ретельно вибудованого класового ритуалу. У цей самий час, за кілька кроків від їхнього дому, трагічно гине візник Скотт, і для Лори ця подія стає першим сильним збоєм системи. Її внутрішній протест вибудовується в мовчазному опорі тому, що сім'я намагається звести трагедію до соціальної «дрібниці».

Саме тому епізод із кремовими тістечками є таким промовистим. У той момент, коли рідні захоплено обговорюють їхню красу та «досконалість», Лора намагається висловити різке відчуття несумісності двох реальностей – свята і смерті. Та вона змушена послуговуватися мовою власного класу, кодом, який ніколи не був органічним для неї. Для розуміння комунікативних тонкощів цього фрагмента варто навести діалог більш розгорнуто:

“Mother, a man’s been killed,” began Laura.

“Not in the garden?” interrupted her mother.

“No, no!”

“Oh, what a fright you gave me!” Mrs. Sheridan sighed with relief, and took off the big hat and held it on her knees.

“But listen, mother,” said Laura. Breathless, half-choking, she told the dreadful story. “Of course, we can’t have our party, can we?” she pleaded. “The band and everybody arriving. They’d hear us, mother; they’re nearly neighbours!”

To Laura’s astonishment her mother behaved just like Jose; it was harder to bear because she seemed amused. She refused to take Laura seriously.

“But, my dear child, use your common sense. It’s only by accident we’ve heard of it. If some one had died there normally – and I can’t understand how they keep alive in those poky little holes – we should still be having our party, shouldn’t we?” [Mansfield, 1922].

Фраза героїні: We can’t possibly have a garden party with a man dead just outside the front gate! [Mansfield, 1922] – звучить радше як емоційний та етичний протест, спроба перекласти травму на зрозумілий для родини соціальний реєстр, як порушення етикету. Однак саме в цьому полягає її драматична поразка: сім’я сприймає її слова буквально, оцінюючи їх суто через призму суспільної пристойності. Родина знецінює її слова, інтерпретуючи їх як наївність чи недостатнє розуміння справжніх соціальних та культурних меж, що і є правдою, і ні: вона дійсно порушує межі, але робить це свідомо, апелюючи до вищої моральної категорії, яку родина ігнорує заради збереження фасаду та комфорту. Саме такий поділ є фундаментом гібридної ідентичності.

У психологічному плані стилістичні особливості Менсфілд також є результатом її міжкультурного досвіду: фрагментований синтаксис, короткі фрази, риторичні паузи, раптові зміни інтонації – риси, які вписуються в модерністську поетику, але знаходять набагато глибше пояснення в теорії міжкультурних комунікацій. Людина з гібридною ідентичністю мислить імпульсами, фрагментами, і не тому, що не вміє структурувати думку, а тому, що її досвід структурується через внутрішню багатоканальність. Міжкультурний суб’єкт не говорить однією мовою, він існує на перетині кількох мовних і культурних кодів.

Ще один вимір міжкультурної комунікації – це тілесність у прозі Менсфілд. Її персонажі здаються одержимими власними дрібними жестами, рухами, предметами, яких вони торкаються, що в міжкультурній теорії називається висококонтекстною комунікацією: коли зміст не вимовляється, а виявляється в невербальних знаках, у структурі погляду, в паузі, у зміщенні тіла. Вихована на межі

культур, Менсфілд була надзвичайно чутливою до цих невидимих кодів. Її письмо є певною мірою мовою поглядів і мовчань, мовою відчуттів.

Паралельно з новозеландським досвідом життя Менсфілд накопичувала інший, не менш визначальний пласт вражень – європейський. Мандрівки між Лондоном, Баварією, Парижем сформували в ній відчуття культурної автономії, що контрастувало з колективістським укладом колоніальної Нової Зеландії. Постійні переїзди, тимчасові притулки, санаторії, короткі періоди стабільності створили у її творчості особливий рухливий світ, де персонажі існують у стані переходу, де події не стільки розгортаються, скільки фрагментуються, а настрої є важливішим за сюжетні перипетії, зумовлюючи імпресіоністичність її письма. У термінах міжкультурної комунікації це відповідає феномену фрагментованої культурної ідентичності як способу життя людини, що постійно перетинає кордони, змінює коди, вибирає нові досвіди й ніколи не зводиться до одного культурного центру.

Гібридність Менсфілд найсильніше проявляється в тому, як вона описує час: час спогадів, час відкладених реакцій, час раптової епіфанії, як у Bliss чи Miss Brill. Людина, яка не має цілком стабільної культурної опори, завжди живе у множинності теперішніх, що можна витлумачити як спосіб збереження кількох культурних систем одночасно, які примушують не рухатися вперед, а повертатися й переглядати. У цьому полягає її модерністська недомовленість, її інтонаційна напруженість.

Бути присутньою «наче непомітно», слухати більше, ніж говорити, – так можна окреслити спосіб існування людини, що живе на перетині культурних світів. Такий досвід культурної малопомітності формує психологічну оптику Менсфілд. У Bliss Беріл переживає раптовий спалах свободи, коли бачить персикове дерево: And she seemed to see on her eyelids the lovely pear tree with its wide-open blossoms as a symbol of her own life. Really – really – she had everything [Mansfield, 1924]. Цей раптовий момент прозріння Беріл, викликаний образом персикового дерева, функціонує як класична модерністська епіфанія, проте набуває особливого міжкультурного виміру. Спалах миттєвого прозріння є типовою когнітивною реакцією для особи, яка постійно перебуває в режимі культурного перемикання між двома системами відчуття – власним, індивідуально-чуттєвим світом і нав’язаним соціальним дискурсом. Для таких індивідів ясність не є стабільним станом і не підтримується зовнішнім контекстом, а народжується зненацька, як результат миттєвого усвідомлення контрасту або як прорив крізь шари неавтентичної комунікації.

Показово, що слово *seemed* у короткому оповіданні повторюється десять разів. Усі відчуття Беріл є не констатацією, а можливістю, припущенням. Її bliss існує в режимі видимості, а небуття: really – really – she had everything звучить як самонавіювання, яке щоразу підважується тремтливою конструкцією *seemed*. Менсфілд підкреслює, що для персонажа реальність не є даністю. Реальність сприймається крихкою мінливою формою, яка розсипається в разі зіткнення з іншим культурним чи емоційним кодом. Така хиткість є одним із ключових симптомів життя між культурами, де точка опори ніколи не буває остаточною.

Висновки. Творчість Кетрін Менсфілд виникає внаслідок постійного існування між культурними кодами – між географіями, мовами, стилями, соціальним досвідом. Досвід новозеландської батьківщини, що залишився у формі емоційної пам'яті, і досвід британського культурного простору, який так і не став «домом», створюють складну конфігурацію гібридної ідентичності, що зумовлює її художню оптику. Межовий стан дає змогу письменниці з однаковою гостротою бачити колоніальний простір пам'яті та соціально-класовий простір Лондона.

Оптика теорій міжкультурної комунікації виявляє закономірність, що не завжди помітна в разі суто поетикального прочитання, та висуває поняття для опису того, що в Менсфілд існує інту-

їтивно: її тексти побудовані на контрастах культурних контекстів, на чутливості до «іншості», до маргінального досвіду. Її фрагментовані структури, нервовий синтаксис, «миттєві погляди» і психологічні зсуви є художнім відображенням міжкультурного світовідчуття, у якому жоден образ не укорінений повністю, а кожне переживання має два або три культурні нашарування.

Аналіз новозеландських оповідань дає можливість стверджувати, що Менсфілд конструює «третій простір» – не точну топографію, а внутрішню ландшафтність, у якій пам'ять і дистанція формують нову якість простору. Британські тексти демонструють культурну недовіру, іронію та дистанцію щодо ритуалізованої поведінки вищих класів. Обидва різновиди простору є відображенням гібридної ідентичності: перший ґрунтується на неможливості повернення, другий – на неможливості повного прийняття.

Отже, творчий досвід Менсфілд постає прикладом того, як культурна мобільність трансформується в художню форму. Менсфілд у цьому сенсі є не просто модерністкою, але передвісницею пізніших постколоніальних і транскультурних авторів, для яких «між» стає головною категорією існування. Її тексти пропонують модель суб'єкта, здатного до співіснування у кількох культурних просторах, і саме тому вони залишаються актуальними в умовах сучасної глобальної мобільності.

ЛІТЕРАТУРА

1. Bennett M. Towards Ethnorelativism: A Developmental Model of Intercultural Sensitivity. *Intercultural Communication*. 1986. Vol. 10. P. 179–196.
2. Bhabha H. *The Location of Culture*. London : Routledge, 1994. 388 p.
3. Hall E. T. *Beyond Culture*. New York : Anchor Books, 1976. 298 p.
4. Hanson Cl. *Katherine Mansfield*. New York : St. Martin's Press, 1987. 136 p.
5. Harkin S. Domestic Settler Colonialism in Katherine Mansfield's 'Old Tar' and 'The Garden Party'. *Journal of Modern Literature*. 2018. Issue 4. P. 48–59.
6. *Journal of Katherine Mansfield*. Ed. J. Middleton. New York : Murry Alfred -A- Knopf, 1928. 312 p.
7. Mansfield K. *The Garden Party and Other Stories*. London : Constable, 1922. 277 p. URL: <https://ndhadeliver.natlib.govt.nz/webarchive/20210104000423/http://nzetc.victoria.ac.nz/tm/scholarly/tei-ManGard-ti-front-d6.html> (дата звернення 15.11.2025).
8. Mansfield K. *Bliss and Other Stories*. London : Constable and Company Limited, 1924. URL: <https://ndhadeliver.natlib.govt.nz/webarchive/20210104000423/http://nzetc.victoria.ac.nz/tm/scholarly/tei-ManBlis-t1-body1-d3.html> (дата звернення 15.11.2025).
9. O'Sullivan V. *Katherine Mansfield's New Zealand*. Wellington : Victoria University Press, 1974. 195 p.
10. Perman N. Katherine Mansfield: Colonial Modernism and the Magazines. In: *Modernist Voyages*. Cambridge : Cambridge University Press, 2024. P. 110–133.
11. Smith A. *Katherine Mansfield and Virginia Woolf: A Public of Two*. Oxford University Press, 2018. 248 p.
12. Stead C. K. *Katherine Mansfield: A Critical Essay*. Auckland University Press, 1977. 88 p.
13. Wilson J. *Katherine Mansfield and the Modernist Marketplace*. Edinburgh : Edinburgh University Press, 2015. 216 p.

REFERENCES

1. Bennett, M. (1986). Towards Ethnorelativism: A Developmental Model of Intercultural Sensitivity. *Intercultural Communication*, 10, 179–196.
2. Bhabha, H. (1994). *The Location of Culture*. London: Routledge.
3. Hall, E.T. (1976). *Beyond Culture*. New York: Anchor Books.
4. Hanson, Cl. (1987). *Katherine Mansfield*. New York: St. Martin's Press.
5. Harkin, St. (2018). Domestic Settler Colonialism in Katherine Mansfield's 'Old Tar' and 'The Garden Party'. *Journal of Modern Literature*, 4, 48–59.
6. *Journal of Katherine Mansfield* (1928). Ed. J. Middleton. New York: Murry Alfred -A- Knopf.
7. Mansfield, K. (1922). *The Garden Party and Other Stories*. London: Constable. URL: <https://ndhadeliver.natlib.govt.nz/webarchive/20210104000423/http://nzetc.victoria.ac.nz/tm/scholarly/tei-ManGard-ti-front-d6.html>.
8. Mansfield, K. (1924). *Bliss and Other Stories*. London: Constable and Company Limited. URL: <https://ndhadeliver.natlib.govt.nz/webarchive/20210104000423/http://nzetc.victoria.ac.nz/tm/scholarly/tei-ManBlis-t1-body1-d3.html>.
9. O'Sullivan, V. (1974). *Katherine Mansfield's New Zealand*. Wellington: Victoria University Press.
10. Perman, N. (2024). *Katherine Mansfield: Colonial Modernism and the Magazines*. *Modernist Voyages*. Cambridge: Cambridge University Press.
11. Smith, A. (2018). *Katherine Mansfield and Virginia Woolf: A Public of Two*. Oxford University Press.
12. Stead, C.K. (1977). *Katherine Mansfield: A Critical Essay*. Auckland University Press.
13. Wilson, J. (2015). *Katherine Mansfield and the Modernist Marketplace*. Edinburgh: Edinburgh University Press.

Дата першого надходження рукопису до видання: 11.10.2025

Дата прийнятого до друку рукопису після рецензування: 17.11.2025

Дата публікації: 30.12.2025